

Nummæringer

til

Forflag til Lov om Tillægsbevilling til Finantsloven for 1851—52.

ad § 2.

I det der med Hensyn til de under denne Paragraph opførte Udgifter overhoved henvises til det detaillerede Bilag, bemærkes, at samtlige Udgiftsbeløb vare optagne paa det Forflag til en Tillægsbevilling for 1851—52, som i sin Tid forelagdes Rigsdagen, men ikke udkom som endelig Lov paa Grund af, at dets Behandling ikke var fort til Ende i Landsthinget ved Rigsdagssejssionens Ophør i Martis Maaned forrige Aar.

Det Samme gjælder ligeledes om de under de følgende Paragrapher hørende Udgifter, medmindre det Modsatte udtrykkeligen er bemærket.

ad § 3.

Det under denne Paragraph fremsatte Forflag er motiveret ved, at den det nævnte Præsteembede paahvilende Afgift for Brugen af Jorden Stad af $1\frac{1}{2}$ Skpd. Lørfisk, beregnet efter Capitelstarten, aldeles ikke staaer i Forhold til det Udbytte, Jorden giver. Forøvrigt henvises til Bilaget.

ad § 4.

Meerudgiften er foranlediget derved, at der til Repræsentationen paa Forbundsdagen er medgaaet et Beløb, der for Størstedelen, ganske imod den til Grund for Finantsloven liggende Calcule, er kommen til Udgift paa Konto B b. De paa det tidligere Forflag til en Tillægsbevilling for 1851—52 beregnede Udgiftsbeløb ere derimod ikke komne til Udbetaling i det nævnte Finantsaar, men ville blive optagne paa et lignende Forflag for 1852—53.

ad § 5.

ad 1 a. I de tre første Dvartaler af Finantsaaret 1851—52 er den forffjellige Embedsmand og Betjente ved Frederiksborg Stutteri tilkommende Godtgjørelse for Havredeputater bleven udbetalt efter den gangbare Priis der paa Stedet, naftet det ved Finantsloven for 1850—51 er bestemt, at disse Deputater kun skulde betales efter den sidst fatte Capitelstart, og denne Bestemmelse saaledes maa ansees for gjældende med Hensyn til de senere Finantslove; men, efterat man var bleven opmærksom herpaa, blev Godtgjørelsen for Januar Dvartal 1852 ikkun udbetalt efter Capitelstarten. De vedkommende Deputatister, som have haft Leilighed til at yttre sig over Sagen, have imidlertid bemærket, at, ligesom Deputaterne oprindelig ere tilstaaede og tidligere leverede in natura, saaledes ere Egnens Priiser, naar Godtgjørelse i Penge har fundet Sted, stedse lagte til Grund for Beregningen, og de kunde derfor ikke ansee sig som skadesløse ved at modtage Godtgjørelse efter Capitelstarten, men, forsaavidt denne desuagtet skulde lægges til Grund, paastode de Deputathavren erlagt in natura. Da nu Domstolene uidentvilt ville antage, at Vedkommende ere berettigede til at forlange de omhandlede Deputater, som ved gyldige Resolutioner ere tillagte dem, uden nogen Forpligtelse til at modtage Penge efter Capitelstarten istedetfor de paa Stederne selv dyrere Naturalier, leverede in natura, og da det vilde paaføre Statskassen end større Beføstning og unyttig Uleilighed at indkjøbe Naturalier og levere dem samme, har man troet paa Forflaget til Tillægsbevillingen for 1851—52 at burde optage Differencen imellem Godtgjørelsen beregnet